

A remény zöld ágával szállunk tovább

A pelyhes fiókák a tojásból kikelve arra várnak, hogy majd egyszer a világ határtalan kék egén suhanjanak a széllel. Az évek során mi is igazi – reméljük, eredményes, nagy utak megtételére is képes – felnőtt madarakká cseperedtünk. Izgalommal tölt el bennünket az indulás pillanata, mégis a bűcsű szomorú dallamot csicsereg a fülünkbe. Szétválnak útjaink, nem tudjuk látjuk-e majd egymást, találkozunk-e még.

Szívünkben lüktetnek álmaink. Bármennyire is messze kell repülnünk, a tudás magjait már elvetettük. Integat a távol, már csak a pillanatokba kapaszkodhatunk. Az oltalmazó szárnyak felemelkednek, s „hűtlen” ifjúként az idő törekeny ágáról szökkenve a magasba szállunk, hogy az élet fáján már saját fészünköt építhessük.

Fehér tollak kavarognak a szélben. Egy apró pihét a tenyerembe zárok, és az emlékek tintájába mártom tollamat.

Talán még fel tudjuk idézni azt a napot, amikor órendünket fürkészve bizonytalanul lépkedtünk a folyosókon. Olykor el is tévedtünk a termek sokasága között. Az ismeretlen arcok közül még nem sejtettük, kik lesznek a valódi, igazi barátaink. Nem is gondoltuk, hogy az idő szinte észrevétlenül összeforrasztja az emberi kapcsolatokat.

Napról napra új ismereteket, tapasztalatokat gyűjtöttünk. Láttuk, hogy mire vagyunk képesek, s miben kell még fejlődniünk. Az első szárnypróbálgatások mindannyiunk számára emlékezetesek maradnak. A tanító a kíváncsi gyermektelket, a lelkész az Úrnak ajánlott első szavait, az újságíró papírra vetett kezdő gondolatait sohasem felejtí el.

Voltak nehéz napok, amelyek során a vihartól megtépázott tollainkat elhullattottuk, azonban hitünk, kitartásunk és akaratunk segített céljaink elérésében. Tanáraink dicsérő szavaiból, társaink támogatásából mindig erőt merítettünk. A Debreceni Református Hittudományi Egyetemen együtt bíztunk, reméltünk és küzdöttünk a jövőnkért. A fészek üres maradt, csőrünkben a remény zöld ágával repülünk tovább. Közös élményeink életre kelnek múltunk lapjain.

Kovács Margit Anita

Nyakunkon az idő

Nem kérném, hogy tudjak repülni, vagy hogy emberfeletti erőm legyen, még csak azt sem akarnám, hogy képes legyek visszaforgatni az időt – de szívesen megállítanám. És meg is tudom tenni... Nagyon felbosszant, hogy bármennyire sietek, mindig késésben vagyok. Vajon mihez képest vagyok lemaradva? Persze vannak határidők, amelyeket be kell tartani. Fárasztó és frusztráló, hogy ott lohol a nyakadban az idő. Én egy idő után elfogadtam, hogy bár megállítani nem tudom az időt, mégsem maradok le semmiről. Mellettünk a világ – olykor felszínese – dolgai, az emberek mondatai, az utazás percei, tanulmányaink beadandó dolgozatai, a tanulással töltött percek – igen, mennyi időt elvesznek tőled. Van megoldás: közben mindig gondoldj azokra, akikért megéri mindezeket elvégezni – elsősorban önmagadra. Hidd el: ez érted van, s nem hiába. Mindig legyenek elmédben azok is, akik idáig eljuttattak, ők legyenek a te motorod, amellyel az egész hajszát kibírod. És habár telik az idő, de ha egyszer vége lesz, s arra gondolsz, hogy mindvégig értük és magadért is tetted dolgaid, olyan, mintha nem is telt volna el annyi óra. Az idő megállt. Ezekben a percekben válsz halhatatlanná, mert habár minden mulandó, ez benned örök marad!

Faragó Melinda

TARTALMUNKBÓL:

Tanévzáró interjút készítettek munkatársaink dr. Fekete Károlyval, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem rektorával.

(3. oldal)

Hende Csaba honvédelmi miniszter más témák mellett a Don-kanyarban elhunyt magyar hősök sírhelyeinek gondozásáról beszélt lapunknak.

(4. oldal)

Képriport számol be arról: Horthy Miklós tanulóévei tiszteletére emléktáblát avattak a Debreceni Református Kollégium udvarán.

(11. oldal)

„A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek. Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.”

(Jn 14,25-27)

Az egység napján történelmet írt a nemzet

Május 22. – egy szokványos nap a tavasz utolsó hónapjában. Mondhatnám, olyan szokványos, mint bármelyik másik napja az évnek, de mégsem. Nem mondhatom, mert három évvel ezelőtt történt valami.

Három éve történt, bennem mégis él az emlék, amiért ez a nap többé vált számomra az év többi napjánál. Három éve a Kálvinista Rómában összegyűlt majdnem 30 ezer ember – egy céllal

és egy akarral, mind ugyanazért, határainkon innen és határainkon túlról egyaránt. A cél az volt, hogy a magyar ajkú reformátusok egységgé kovacsoldjanak.

Emlékszem a tömegre, amint a Nagytemplom előtt állva a verőfényes tavaszi délelőtt csöndjében várta, hogy a sárga falak között üléselő közgyűlés aláírja új alkotmányát, hogy akik máshonnan érkezve mentek be a templomba, egységben jöjjenek ki onnan. Mikor kiléptek az ajtón, és megmutatták az okiratot, mindenki tudára adva, hogy mi mind máshonnan jöttünk, de most már mind egy helyre megyünk.

Aki ott volt, nem felejt el, aki hallotta, eszébe jut a dátum láttán. Hiszen azon a napon: 2009. május 22-én, ahogyan már sokszor történt Debrecenben, újra történelmet írt egy nemzet. Az aláírások nemcsak a papírra kerültek fel, hanem a magyar nemzet szívébe is.

Akik eljöttek, mind hoztak egy marék földet, s letették a debreceni főtér egy pontjára. Mire mindenki lerakta, óriási halomként állt tanút a tény mellett, ami a napnál is világosabb volt. Isten tervének csodája mellett, melyet ez a

nap azóta is hirdeti: az egység szellemét. Azóta eltelt három kerek év, mégis az üzenet, mely az nap bizonyosságot nyert, ebben az évben is érezhető. Ez év május 20-án, vasárnap minden református templomban ez az üzenet töltötte meg a teret. Azóta új kormányfőt választottunk, egy köztársasági elnököt eltemettünk, és még annyi minden tör-

tént. Mégis, május 22., az egység napja ugyanolyan erővel hirdeti tanúságát, amit én is azon napon tanultam meg: az igazi erő az egységben van, az igazi egység pedig a hitben.

Csomós Balázs
Emlékképek 2009-ből
Ozsváth Sándor felvételei

Szeretethíd negyedszer

A szeretet összehozza a jóakarató embereket, ezt nagyszerűen példázza a Magyar Református Szeretetszolgálat rendezvénye. Negyedik alkalommal épült fel a Szeretethíd ember és ember között, megmutatva, hogy tudunk egymásra figyelni, segíteni, ha baj van.

Ne csak magunk körül forogjanak a gondolataink – mondta Bölcskei Gusztáv püspök a Kárpát-medencei önkéntes napokat beharangozó sajtótájékoztatón május 15-én. Papp László, Debrecen vállalkozói vagyongépi és városstratégiaért felelős alpolgármestere elmondta, hogy az önkéntes munka és az emberi összefogás a nehéz helyzetben lévőknél segíthet, amire különösen nagy szükség van manapság. Ebben az egyházaknak mindig nagy szerepük volt. Balogh Barnabás, a Magyar Református Szeretetszolgálat lelkes igazgatója a számokat ismertette: a Tiszántúlon csak előzetesen közel 3500-an jelentkeztek a Szeretethídra. Debrecenben több mint háromszázan döntöttek úgy, hogy csatlakoztak valamelyik programhoz. A kétnapos (május 18. és 19.) megmozdulás a református

egységet is jelképezte. A Kárpát-medencei reformátusság 2009. május 22-én Debrecenben alkotmányos erősítette meg az egységet, s a Szeretethídat is az évfordulóhoz közel szervezték meg. Az anyaországban és határon túl is szerveztek erre az időpontra önkéntes programokat.

A Szeretethíd programjai igazán széles skálán mozogtak. Önkéntesek segítettek a Nagytemplom tornyának kitakarításában, az Áchim András utcai Óvodában a mesefigurák festésében, a Laktanya-Damjanich-Rózsahegy utca háromszögében lévő játszótér felújításában, a Református Kollégium Óvodájában az udvari játékok festésében, virágültetésben és homokozó felállításában, sőt a rendezvények szervezésében és lebonyolításában, a süteményosztásban, az adománygyűjtésben is. Körülbelül száz diák a Honvédtemetőt és az Emlékkertet tette tisztábbá, rendezettebbé. A Lencztelepi templom építésénél pedig a debreceni büntetés-végrehajtási intézet fogva tartottjainak egy csoportja segédkezett.

A Nagytemplom mögötti Emlékkertben szabadtéri kulturális és gyermekprogramok várták az érdeklő-

dőket. A kézműves-kreatív játszóházban origamizás, gipszminta festés, papírvirág és karkötő készítés, arcfestés várta az érdeklődőket, valamint tenyérnyomatokból egy óriási Szeretethíd kép is készült. Koncertek és színházi előadások is szórakoztatták a kilátogatókat. Fellépett többek között a Magyar Honvédség Debreceni Helyőrségi Zenekar, a 8kor Színház, a ZeneTheatrum és a Calvin Starts. A Siketmisszió érzékenyítő programján játékos feladatokkal irányították rá a figyelmet sérült embertársaink életének nehézségeire. A rendezvényre a menekültbefogadó állomásról is érkeztek gyerekek.

Idén rajz- és novellapályázatot is hirdettek a Szeretethíddal kapcsolódóan. Az óvodások és iskolások négy korcsoportban június 30-ig adhatják be pályamunkáikat, amelyeket a Magyar Református Szeretetszolgálat debreceni irodájába kell eljuttatniuk. (Cím: 4026, Debrecen, Hatvan u. 1/a. További információ a www.szeretethid.jobbadni.hu weboldalon.) Eredményhirdetés és a munkákból készült kiállítás megnyitója augusztus 20-án lesz. A pályaművek közül a legjobbak a Szeretethíd kiadványaiban is szerepelnek majd.

A sajtótájékoztatót Papp László alpolgármester ígéretet tett arra, hogy a 2013-as Szeretethíd kiemelt támogatója lesz a debreceni önkormányzat, ami jól példázza azt, hogy a rendezvény egyre több embert kapcsol össze.

Piskóty Teréz

Jól halad az intézményrészek összerendezése

Tanévzáró interjú dr. Fekete Károly rektorral

Mint ismeretes, a fenntartó Tiszántúli Református Egyházkerület kezdeményezése és az Országgyűlés döntése alapján a korábbi Kölcsy Ferenc Református Tanítóképző Főiskola 2011. szeptember elsejével integrálódott a Debreceni Hittudományi Egyetem intézményébe: a 2011/2012-es tanévben tehát mind a hitéleti, mind a nem hitéleti képzést az új intézményi struktúrában folytatta az egyetem. Dr. Fekete Károly rektor e tanév tapasztalatairól kérdeztük.

» *Rektor úr szerint mi az, ami a képzés, az intézmény kapcsán a legfontosabb történet volt ebben az évben? Mi az, amit a legnagyobb sikernek könyvelhet el az egyetem?*

» Ha csak az anyagiakra gondolnék, akkor azt kellene mondanom: a legnagyobb siker az, hogy túléltük az elmúlt hónapokat, mert a felsőoktatásban tapasztalható anyagi válság bennünket sem kímél, és még nem vagyunk az ideai gazdasági év végén... De aki a felsőoktatásban szívvel dolgozik, az nem csak az anyagiakig lát! Ezért – az anyagiakkal való folyamatos küzdelem mellett – még inkább számon tartjuk az eredményes mozzanatokat. Az integráció következtében megtörtént a tanulmányi nyilvántartás területén a teljes intézményre nézve a NEPTUN-rendszerre való átállás. Az új szenátus szabályzatalkotó tevékenységének köszönhetően több mint 25 hosszabb-rövidebb alapvető szabályzat készült el. Csupán néhány kisebb szabályzat megalkotása hiányzik, de azok előkészítése is jó ütemben halad. Két menetben megtörtént a közös Hallgatói Önkormányzat (HÖK) új vezetőinek megválasztása. Elindult a közös TDK-munka (tudományos diákköri tevékenység), és egy gazdag tematikájú tehetségnap konferenciát tudhatunk magunk mögött. Ami pedig a legdöntőbb eredmény, az az, hogy a tanító szak akkreditációs feladatainak eleget tettünk. Március 26–27-én volt a MAB Látogató Bizottságának (LB) helyszíni szemléje. A bizottság tagjai távozásukkor egyértelműen kifejezték, hogy a nálunk folyó tanítóképzést magas szintűnek ítélik. Az önértékelés szigorú és önkritikus volt, a látogatás alkalmával felkészültek voltunk. Érezték, hogy a

fenntartó kiemelt területnek tekinti a tanítóképzést. A szakon a tantervfejlesztés folyamatos és életszerű. Az LB elégedett volt a minőségügyi hozzáállással és az önreflexióval. Méltatták, hogy egészséges összhang van a diszciplináris, a módszertani és a gyakorlati képzés között. Jelezték: imponálónak tartják a képzőművészeti, zenei és testnevelési műhelyek tevékenységét. A hallgatókkal való találkozás során érezték, hogy diákjaink nem félnek a tanítóságtól. Elégedetten nyugtázták a nemzetközi kapcsolatokat és a publikációk számát. Azt tanácsolták, hogy az oktatóink szellemi tőkájével járuljunk hozzá még jobban a közoktatás országos fejlesztéséhez. Remélem, ezek után a MAB plénuma megadja majd egy újabb időszakra tanító szakunk akkreditációját.

» *A Főnix szeptemberi számában rektor úr azt nyilatkozta az integrációval kapcsolatban: „Intézeti tekintetben egyensúly alakult ki, mind a két intézményrészben két-két egység létesült, amelyek megőrzik az egykori intézmények jó hagyományait, az erőiket koncentrálnák s koordinálják a feladatokat.” Hogyan látja: a 2011/2012-es tanévben sikerült fenntartani ezt az egyensúlyt?*

» A két nagyhagyományú intézményrész összerendezése hosszabb folyamat. Amit tíz hónap alatt meg lehetett tenni, azt megtettük. Elkezdjük a közelebbi ismerkedést egymással, és lepergett egy tanév eseménysora, ami előhozta a képzésekben megmutatkozó másságokat. Új fogalmakkal, elképzelésekkel, szakspecifikus tényekkel ismerkedtünk. Ezek összeegyeztetésére jó esélyünk van. Az intézeti keretben rejlő lehetőségek kihasználásában még vannak lehetőségeink. A négy intézetvezető hősiesen és konstruktívan végezte munkáját, amiért köszönet illeti őket, hiszen ebben a feladatkörben nem örököltünk meg ilyen mintát.

» *Hogyan tapasztalta: az egyesüléssel merült-e fel akár a hitéleti, akár a nem hitéleti szakos hallgatókban bármiféle kérdés, tisztázandó probléma? Könnyen meg tudtak barátkozni az új struktúrával?*

» Az az érzésem, hogy a szélesebb hallgatói rétegekhez még sok minden nem jutott el a változások igazi

lényegéből, de nagyon bízom az új közös hallgatói önkormányzat aktív működésében, hogy a hallgatók lássák meg azokat az új lehetőségeket, amelyek az intézményen belüli átmenetek (FSZ – BA – MA szakok [felsőfokú szakképzés – alapszak – mesterszak]) kihasználásával egészen a Doktori Iskoláig terjednek. Szeretném, ha az intézmény derűs és komoly, gyakorlati és szakmai, hétköznapi és ünnepi, hitéleti és nem hitéleti életrendje együttesen szolgálná a tartalmas és élménydús diákéletet.

» *Milyen megvalósításra váró elképzelései vannak még az intézmény további fejlődése érdekében?*

» Az új Nemzeti Felsőoktatási Törvény életbe lépése miatt minél hamarabb, minél több tudományos fozkozattal rendelkező oktatóra lesz szükségünk, akik nélkülözhetetlenek lesznek már a 2013/14. tanévre kiírt intézményi akkreditáció szempontjából is. Most is van kiírt álláspályázatunk a Természettudományi Tanszékra, és folytatnunk kell az utánpótlást más tanszéken is. Ésszerű határokon belül, figyelve a régió igényeire és az egyházi élet szükségleteire, előkészítést alatt áll több szakirány és új szak indítása is. Ilyen terület pl. az etikaoktatás, az egyházzene, az egyházi kommunikáció, valamint az egyházi diakóniai-szociális tevékenységben segítő szakemberek kiképzése is. Folynak az egyeztetések a Debreceni Egyetem TEK vezetőségével és a DE Hajdúböszörményi Gyermek- és Felnőttképzési Karával a további közös képzések, továbbképzések lehetőségéről. A spirituális élet fejlesztése érdekében szeretném, ha egyetemi lelkesít kaphatnánk.

Az a tény, hogy a hozzánk jelentkező hallgatók száma intézményi szinten most is félezer körül volt, vagyis van érdeklődés a szakjaink iránt, abban erősít meg, hogy érdemes a Tiszántúlon egyházi egyetemként tovább törni a fejünket, hogy fel is tudjuk venni az érdeklődő és megfelelő pontszámú hallgatókat intézményünkbe.

Az interjút készítették: Harmati Edina, Piskóty Teréz

Őseink tetteiből épülünk

Beszélgetés Hende Csaba honvédelmi miniszterrel

A Magyar Honvédség 5. Bocskai István Lövészandár a debreceni katonai hagyományok előtt tisztelt Debrecen, a szabadság őrvárosa című rendezvénnyel. A megemlékezésen Hende Csaba honvédelmi miniszter is tiszteletét tette.

» *Miért nevezhető Debrecen a szabadság őrvárosának? – kérdeztük a tárca vezetőjétől.*

› A városban az 1848–49-es szabadságharc és az 1956-os forradalom után is megőrizték a hősök emlékét, még akkor is, ha azt egyes történelmi időkben tiltották. Az emlékezés azonban nem a múltunk szépségein való merengés, hanem őseink tetteiből való épülés.

» *„Amikor emlékezünk, érezzük: összetartozunk velük”. Ennek az összetartozásnak a jegyében temették újra április 13-án öt, Don-kanyarban elhunyt hős földi maradványait a rudkinói II. Magyar Központi Katonai Temetőben?*

› Igen, hiszen honfitársaink a Donnál nagy erőfeszítések árán szolgálták hazánkat. Sajnálatos, hogy nagyon sok bajtárs életének ott kellett véget érnie.

Le vagyok nyugózza attól a kifogástalan munkától, amelyet a Don-kanyarban elesett és eltemetett magyar hősök sírhelyeinek gondozásában az orosz fél tanúsít.

» *Miniszter úr említette a beszédében: a magyar hadsereg a megújulás útjára lépett. Hogyan történik ez a megreformálás?*

› 2010 tavaszán – hivatalba lépésemkor – nem volt hazánkban kötelező sorkatonai szolgálat, így tartalékos rendszerről sem beszélhettünk. Ezért hivatalba lépésemkor az a komikus helyzet állt elő, hogy amikor Észak-Magyarországon árvíz volt, a miniszterelnök úr nekem szegezte a kérdést: hány tartalékos katonát tudok kivezélni a gátakra? Azt kellett mondanom: tizennyolcat. Tizennyolc-ezret? – kérdezte miniszterelnök úr. Sajnos azt kellett válaszolnom: nem, 18 főt. Akár személyesen is fordulhattam volna hozzájuk, a segítségükért... Tehát nincs haderő tartalék nélkül.

» *Mekkora létszámú lesz az új tartalék erő?*

› Nyolcezer fős rendszert fogunk létrehozni, amelyhez minden jogszabályi, pénzügyi, katonai, szervezési, hadfelszerelési feltételt megteremtünk. Ez a legfontosabb lépés, amit meg kell tennünk.

» *A felsőoktatásban hogyan fog megjelenni a honvédség reformálása?*

› Jelentős mérföldkövet léptünk át a tisztképzésben, ugyanis megalakult a Nemzeti Közszolgálati Egyetem. A jövőben a rendőr- és honvédtisztek, a közgazdasági, valamint később a diplomáciai szakem-

berek képzése is ezen az új nemzeti elit egyetemen fog történni. Ez megteremti a lehetőséget annak, hogy bizonyos mértékig ezek a hivatások, szakmák átjárhatóvá váljanak. Ez nagyon fontos a honvédség, egyszersmind a rendőrség számára is, ugyanis a tiszt szolgálatból „kiöregedő”, de még fiatal, életerős emberek számára rövid átképzéssel egy második karriert tudunk kínálni. Továbbá tervezzük a Honvédelmi ismeretek nevű tárgy bevezetését az oktatásban. Ez azért nagyon fontos, mert a nemzetnek újra fel kell fedeznie önmagát, illetve a honvédhivatás fontosságát. Hiszen az nagyszerű, ha vannak emberek, akik meg szeretnék, és meg is tudják védeni a hazát egy esetleges minket ért támadás során.

» *A tárgy csak az egyetemeken lesz kötelező?*

› Azt tervezzük, hogy a honvédelmi képzés bekerül majd a Nemzeti Alaptantervbe is. Fontos ugyanis, hogy a 12–13 éves korosztályban kialakuljon egy kép a honvédelem alapvető kérdéseiről. Ez azért is lényeges, mert így könnyebben eldönthetik azt a diákok, hogy a későbbiekben akarnak-e ezzel a területtel foglalkozni, akár középiskolai képzésben, vagy később az egyetemen. A felsőoktatásba való bekerüléshez az ilyen oktatásban résztvevő fiatalok érettségi vizsgát tehetnek ebből a tárgyból, s ez plusz pontokhoz is juttathatja őket.

Papp Ferenc

A művészet útkeresése

Megjelent Vitéz Ferenc egyszemélyes folyóiratának, a Néző•Pontnak legújabb, 2012. április-májusi száma, mely szomorúan indul. Búcsúznak Hapák József fotóművésztől, Madarász Gyula festőművésztől és Kemény Henrik bábjátékosától. Olyan személyek voltak ők, akik művészetükkel képesek voltak másképpen láttatni a világot. Emellett Holló László Kossuth-díjas festőművész születésének 125. évfordulója alkalmából portréinak, tájképeinek és csendéleteinek atmoszférájával ismerkedhetünk meg alkotásainak kis metszete által.

Olvasható még a számban körkép a rendszerváltás idején pályájukat kezdő festőművészek tárlatáról és a Kecskeméti Képzőművészek Közösségének kiállításáról. A giccsről és a műemlékvédelemről is található érdekes olvasmányokat, sőt betekintést nyerhetünk a 80 éves Ujváry Zoltán néprajztudós alkotóműhelyébe is. Felsorolni is nehéz, mi minden vár az olvasóra, ha belelapoz az aktuális számba.

Vitéz Ferenc megpróbálkozik a lehetetlennel, hogy lejegyezze a gyermekek gondolkodásmódját, ami kiegészítve rajzaikkal és a gyermekeknek szóló versekkel jól példázza a művészet útkeresését, vissza a gyermekkorba, megtalálandó azt, amit a felnőttek világa el akar feledtetni – a lényeglátó Néző•Pontot, az igazán fontos dolgot.

Piskóty Teréz

Egy igaz magyar

A századforduló egyik legnagyobb irodalmi alakja, kinek műveit majd egy évszázadon keresztül mellőzte a magyar irodalom. Tormay Cécile (1875–1937) volt az első magyar író, aki majdnem megkapta a Nobel-díjat...

Am az első világháború és korai halála, könyveinek itthoni betiltása és le nem fordítása lehetetlen tette az íróóriás felemelkedését. Mind a mai napig jó néhány műve felett öröködnék a fáradhatatlan „cenzorok”... Lényeg, hogy egyre több könyve kerül a nagyközönség elé, most jelent meg életművének egyik leggyönyörűbb darabja, Az ősi küldött című trilógia. Egyetlen kötetben három könyv: A csalóközi hatyú, A túlsó parton és A fehér barát. Ezek egy történetet mesélnek el, a tatárjárás korát és az akkori magyarságra rászakadó nehézségeket vezető végig egyetlen ember, egy fiatal, külföldről hazatérő kismemes, lovag, Ung szemszögéből. Tormay írásmódja érzéletes és választékos. Igazi mestere ő a magyar nyelvnek, legyen szó tájleírásról, avagy lélekábrázolásról. Ung – aki saját nemzete múltjában keresi a választ IV. Béla sorsverte korában – belső vívódásaiban megmutatja a magyar tragikus sorsot.

Aki kezébe veszi ezt a könyvet, bejárhat vele mélységet és magasságot. Megtalálhatja benne

a jelenkor fekélyeinek gyógyszerét, vagy élvezheti Tormay Cécile pergő, mesterien megszerkesztett szavait. A méltatlanul elfeledtetett magyar író egyik remekműve ez. Tormay Cécile mind lelkében, mind szívében igaz magyar volt. Aki Magyarországot ért, holtában is halhatatlan. Tegyük hát újra halhatatlanná.

Csomós Balázs

„...futok egyenest a cél felé...”

Hitéleti és nem hitéleti képzésben részt vett végzős hallgatók vallomásai

Isten szolgálatába álló hallgatóinkat kérdeztük az egyetemen eltöltött éveikről, élményeikről, érzéseikről, jövőbeni terveikről.

Kovács Tibor: – A Református Kollégiumba jártam középiskolásként is. A gimnázium elvégzése után egy évig Sárospatakon tanultam, majd egy évig dolgoztam, és úgy jöttem ide vissza – akkor kezdtem el a teológiát. Olyan volt, mintha hazatértem volna. A teológusi évek első időszakában inkább a tanulásra

koncentráltam, így a közösségi életből szinte teljesen kimaradtam. Ezt utólag sajnálom. A tanulás a legfontosabb, de a közösségi életet, a baráti kapcsolatokat sem szabad háttérbe szorítani. Aztán később próbáltam ezt pótolni. Úgy érzem, ez az egyetemi évek vége felé sikerült is. Szívesen maradnék még, de mennék is, mert minden új feladat izgalmas. A jövőben a hivatásomban kívánok elhelyezkedni, szeretnék megélni mindent, ami örömet okoz az életben. Hiányozni fognak az itt töltött évek, a barátok. Rá kell hangolódni egy más környezetre. Valós emberek, valós problémák várnak odakint. Mindez persze megvan az egyetemen is, de itt nem olyan intenzív. Izgatottan tekintek a jövőbe.

Gér András: – Tanulmányaimat a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karán kezdtem. Az itt töltött évek, és pár személyes esemény – tragédiák és szerencsétlenségek a környezetemben – után Isten segítségét kértem, hogyan tovább, ugyanis nem akartam egyházi pályán, de főleg nem lelkesítő szolgálatban elhelyezkedni. Ezután büszkeségemet használtam fel, hogy a diplomaszerezés előtt ne álljak meg. A DRHE-en volt lehetőségem arra, hogy nappali képzésben református teológus egyetemi szintű diplomát szerezzek. Itt találkoztam olyan emberekkel, akik nélkül nem tartanék ott, ahol most. Úgy éreztem, Isten küldte őket a segítségemre. Először idegennek éreztem magam, de mégsem magányosnak. A DRHE-n csak egy évet töltöttem el. Szívesen emlékszem vissza a segítőkészre, a nyitottságra, a szeretetre. Szép emlék a vizsgaidőszak is, amikor önzetlenül kaptam segítséget másoktól. Valahogy azt érzem: Isten választotta számomra ezeket az éveket, minden pozitív és negatív

élményével együtt. Hiszek az ember életútjának elrendelésében. Most úgy érzem, egy korszak ér véget az életemben. Szeretnék a tudományos életben elhelyezkedni; Bibliával, történelemmel, vallástörténettel és ókori nyelvekkel foglalkozom, ezt olyan formában szeretném művelni, hogy a „világi körök” tudományos követelményeinek is megfeleljek.

Molnár Mónika: – Kárpátaljáról, Nagydobronyból érkeztem Debrecenbe, kis faluból – nagyvárosba, egyetemre! Életemben először egy kirándulás alkalmával jutottam el a DRHE falai közé: akkor, másodéves gimnazistaként „véglegesen” elhatároztam, hogy ide akarok jönni! Megragadt a szép épület, a környezet, a benti udvar gyönyörű szép fenyőfái. Istennek hála 2006-ban elkezdhettem egyetemi tanulmányaimat katechéta-lelképásztori munkatárs szakon, aztán folytattam hittanár-nevelő mesterszakon. Szívesen emlékszem mindenre, legyen az öröm vagy szomorúság, kirándulás vagy tanulás. Emlékeim a múltam részei: ismerkedés a várossal, az egyetemmel, a barátokkal. Legszívesebben a barátokra, közösségre emlékszem vissza, akikkel, és amelyben éltem. Közös programok, tanulás, ima. Érzésekről nehéz beszélni. Szomorú, hogy el kell menni. Élményekkel gazdagon, emelt fővel búcsúzom! Ami mögöttem van, azt soha nem fogom elfelejteni. Mindig jó lesz visszatekinteni. „Ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért!” (Filippi 3, 24) Ámen! Hálás köszönet az egyetemnek!

A képem László Ákos grafikája

„Itt döntöttem el, mi szeretnék lenni...”

Megkérdeztünk nem hitéleti szakokon diplomázókat is a főiskolai éveik élményvilágáról.

Szabó Lilla tanító: – Sok mindent köszönhetek az oktatóknak. Sok élmény fűz a főiskolához és természetesen a kollégiumhoz. Nagyon szeretem a gyerekeket, és az órákon, illetve a gyakorlatokon sikerült megismernem a lelki világukat. Félttem a tanítástól, de végül alig vártam a zárótanítás napját. Elsajátítottam a tanításhoz szükséges képességeket. Így végzősként kijelenthetem: már élvezettel töltöttem el a tanítást, jó érzés segíteni a gyengébb tanulóknak. Megtanultam türelmesebb lenni, hiszen ez fontos a gyermekekkel való foglalkozásban. Nem hittem volna, hogy tanításra születtem, de ez, úgy gondolom, megváltozott. Mindenképp szeretnék ezen a pályán maradni, és gyerekekkel foglalkozni.

Gáll Viktória kommunikáció és médiatudomány: – Az évek során rengeteget tanultam, sok tapasztalatot szereztem, kedves és segítőkész tanárokat ismertem meg. Ez az intézmény volt a második otthonom. Mindig is boldogan léptem be a kapuján. Nagyon megszerettem az itt tanulókat, illetve dolgozókat, hiszen ők tanítottak meg arra: harcolni kell, ha el akarunk érni valamit. Örülök, hogy részese lehettem ennek a világnak, és csodálatos embereket ismertem meg. Büszke vagyok arra, hogy itt tanultam.

Rozsik Rita kommunikáció és médiatudomány: – Itt döntöttem el, hogy mi szeretnék lenni igazán: újságíró. A tanárim rengeteg segítséget adtak, és sokat köszönhetek nekik. Úgy érzem, sok mindent elsajátítottam az itt töltött évek alatt, számos olyan ismeret szereztem, amelyek később hasznomra válhatnak.

Lakatos Szabina Anikó kommunikáció és médiatudomány: – Hálás vagyok, mert igaz barátokra leltem, a tanárim önzetlenül adták át tudásukat, szakmai tapasztalataikat. Köszönöm azt is, amikor bíráltak, mert hittek abban, hogy többre vagyok képes. A szakmai gyakorlatok alatt lehetőség volt például kamerát ragadván különböző témákban forgatni és büszkén mutogattuk írásainkat.

Merk Adrienn informatikus könyvtáros: Főiskolai éveim alatt számos lehetőségem nyílt a pályá gyakorlására. Társaimmal több iskolai, megyei könyvtári gyakorlaton részt vettem, s ezeken az alkalmakon mellett, hogy emberekkel foglalkoztunk, elmélyültebb, önálló kutatási feladatokat is kaptunk, ezáltal igyekeztek leendő kollégáink bekapcsolni a szakma megoldásra váró teendőibe. Jó emlékekkel és elégedetten tekintek vissza a hátrahagyott felsőoktatási éveimre, hiszen a képzés során, tanárimnak köszönhetően, sikerült szert tennem azokra az alapismeretekre, melyek révén, úgy érzem, képes leszek az új próbatételeknek megfelelni.

Egresi László fotómontázsza

(További végzős hallgatók – köztük felsőfokú szakképzésben részt vevők – vallomásai olvashatók a www.licium.hu oldalon)

Az interjúkat készítette: Vékony Viktória, Papp Ferenc

Az idén záróvizsgát tett hallgatóink névsora

Hitéleti képzésben részt vett hallgatók

Teológia szak – lelkész szakirány
nappali tagozat
tanulmányaikat befejező, 6. éves hallgatók

*Bakó Éva
Bakó László
Bogya-Kis Noémi
Czető Norbert
Farkas Tibor
Gazdag Edit
Gégyényi Béla
Gerő Mariann
Kormány László
Molnár Szabolcs
Peleskey Miklós Péter
Simkó Erzsébet-Zsanett*

Teológia szak – lelkész szakirány
nappali tagozat
Segédlelkései esküt tevő hallgatók

*Bencze-Kádár Bertold
Bodnár Márta
Czető Viktória
Farkas Zsuzsanna
Illés László
Juhász Katalin
Kiss Péter
Kovács Márta
Kovács Tibor
Lakatos Edina
Lovász Adrienn
Mike Martin
Nyeső Ágnes
Paczári András
Repelik Gábor
Révész Orsolya Tímea
Szabó Pál*

Teológia szak nappali tagozat

*Gér András László
Szücs Johanna
Uszkai Noémi*

Katekéta – lelkipásztori munkatárs
szak nappali tagozat

*Gladis Stefánia Beáta
Pesti Anita Szilvia*

Hittanár-nevelő szak nappali tagozat

*Kovács Tímea
Lovas Anett Csilla
Molnár Mónika*

Hittanár-nevelő szak levelező tagozat

*Bukovenszki Anita
Csiszárné Bengi Tünde
Fekete-Gál Marietta
Köteles Beáta
Rácz Péter Béláné
Sípos Péter István
Síposné Csomós Lidia*

Vallástanár szak nappali tagozat

Gyaraki Gábor

Pasztorális tanácsadás és szervezetfej-
lesztés szak levelező tagozat

*Bodnár Eszter
Nigriny-Demeter Adrienn*

Katekéta-lelkipásztori munkatárs szak

*Földvári-Nagy Ágnes
Jászka Tamara
Szilágyi Tünde*

Nem hitéleti képzésben részt vett hallgatók

Kommunikáció és médiatudomány
szak

*Asztalos Róbert
Bakos Judit Zsuzsanna
Barna Hajnalka
Bereczki Nándor
Berki Judit
Boda István
Bordás Ildikó
Bugyi Anett
Burai Dávid
Dusnoki Viktor
Egri Csilla
Gáll Viktória
Hubicska Adrienn
Jenes Diána
Káli Kitty
Kardos Keve
Kovács Margit Anita
Kozma Dávid
Lakatos Szabina Anikó
Ménes Henriett
Mircse Tünde Emőke
Nagy Ágnes
Nagy Gábor
Páldeák Dorottya
Petrák Zsuzsa
Rozsik Rita
Seres Krisztián
Szabó Anett
Szabó Rita Zsuzsanna
Szöllösi Judit*

*Takács Bianka Erzsébet
Tar Diána
Tomasovszki Kata
Török Tímea*

Tanító-kommunikáció szak

*Boros Enikő Violetta
Fazekas Kinga
Kovács Orsolya*

**Informatikus könyvtáros
kommunikáció szak**

*Bereczki László
Merk Adrienn*

Informatikus-könyvtáros szak

*Békefalvi Ágnes
Nagy Katalin
Szabó Alexandra
Tímár Tamás András
Vajda Szilvia
Varga Gergő Alex*

Tanító szak

*Balogh Renáta
Berkés Zsuzsanna
Bittó Ágnes
Brósch László
Csepely Ivett
Csige Imre
Daragó Nóra
Daróczi Enikő
Dávid Gábor
Fényi Zsolt
Fórizs Erika
Hajdu Katinka
Hajdu Virág
Hajnal Ágnes
Hammer Beáta
Horváth Anita
Kiss Anita
Kovács Adrienn*

*Kovács Barbara
Krek Anita*

*Markovics Erika
Molnár Gitta
Nagy Zita*

*Németh Zsófia
Nyárádi Zsolt
Pető Beáta*

*Princz Hajnalka
Szabó Lilla
Szabó Melinda*

*Szantai Brigitta
Szeidler Andrea Nikolett*

*Szöllősi Mónika
Tarczai Vivien
Tóth Renáta*

*Tökés Éva
Üveges Anita
Vig Renáta*

*Vrancsik Balázs
Zámbó Zsanett*

**Felsőfokú szakképzésben részt vett
hallgatók**

Ifjúságsegítő

Botár Barbara Borbála

*Csukás Nóra
Fehér Beáta*

Gál Marietta

Galuska Balázs Miklós

Gönczi Ágnes

Hegedüs Zsuzsa

Jeges Barbara

Kiss Anikó

Koczka József

Lakatos Nikolett

Nagy Henrietta

Nagy Nóra

Nagy Zita

Nyitrai Judit

Pocsai Fruzsina

Szága Márta

Szabó Anett

Tóth Károly

Tökés Éva

Varga Adrienn Erzsébet

Vári Andrea

Intézményi kommunikátor

*Deli Tünde
Harsányi Zsolt
Holb Anna*

*Juhász Andrea Gréta
Katona Judit
Kovács Zsófia*

*Lakatos Henrietta
Pelles Tamás
Pócsi Anna*

*Simon István
Sisa Mónika*

*Tóth Mihály Gábor
Tóth Roland
Végső Renáta*

Sportkommunikátor

*Bognár Péter
Csermely Gábor
Kóti Gergő*

*Molcsányi Andrea Katalin
Oláh Andrea
Ruda Mónika*

Zwillinger Fanni

Sajtótechnikus

*Balogh László
Debreczeni Attila
Labancz László
Lovász Szilvia
Szöllősi Nikolett
Turzai Nóra Edit*

**A diplomaosztó-tanévzáró
ünnepség
június 30-án
10.30 órától lesz a
Nagytemplomban.**

Szívünk dallama – Bakuban

Az Eurovíziós Dalfesztivál nemzeti döntőjének győztese – fonogram és antropos.hu díjas Compact Disco – áprilisban Debrecenben, a Lovardában lépett fel. A fiúk a koncert előtt már hangoltak; Walkó Csabát, a zenekar énekesét mégis sikerült „elrabolnunk” egy beszélgetés erejéig. Az öltözőjükben faggattuk az együttesről, a dalfesztiválról.

» Honnan a csapat neve: „Compact Disco”?

» Egy szóviccből alakult ki, miközben a stúdióban az első lemezünket vettük fel. 1982-ben jelent meg a compact disk nevű formátum, óriási sikert aratott, mi pedig a lemezünkön érintettük a '80-as évek elektronikus zenéjét. Ezért úgy gondoltuk, hogy a compact disk-hez hozzáadjuk az o-t, és ebből lett a Compact Disco.

» Hogyan készültök az Eurovíziós Dalfesztiválra? * Milyen érzés, hogy ti képviselhetitek hazánkat?

» Elsősorban lelkiekben készülünk, mert a világ egyik legnagyobb színpada vár ránk. Izgulni annyira még nincs időnk, mert hál' Istennek, nagyon sok koncertünk van, a nemzeti döntő óta pedig még több fellépésünk lett. Emellett sok interjú is adunk. Igazi felkészülést a színpadi kép kialakítása igényel. Ez most még naponta változik, mert elég nehéz összeegyeztetni az Eurovíziós Dalfesztivál szervezőivel a show technikai részét. Amit biztosan tudunk: Szegedi Kata és Benus Dániel készítik a ruháinkat, ahogy a nemzeti döntőben is az ő általuk tervezett ruhákban álltunk színpadra. Nem fogunk a színpadon „szaltózni”. A dal lesz a középpontban, és az, amit ezzel el akarunk mondani. Ugyanúgy kiállunk, és egyszerűen játszani fogunk, mint a Dal című műsorban, csak éppen egy 82-szer akkora színpadon. Óriási érzés egy országot képviselni, s nagy felelősség. Vannak, akik nem tisztelik ezt a dalversenyt, de ezzel nem kell foglalkozni. A lényeg, hogy Magyarországot képviseljük, és szeretnénk minél jobban szerepelni.

» A Sound of our hearts című dalotok, amellyel az Eurovíziós Dalfesztiválon indultok, kicsit komolyabb hangvételű, mint amit eddig már megszokhattunk tőletek. Van ebben némi tudatosság?

» Az, amiről a dal szól, nyilván tükrözi a zenekar gondolkodását, de tudatosságról nem beszélnek, mert úgy felesleges lenne a dalszerzés. A Sound of our hearts című dalt körülbelül másfél évvel ezelőtt írtam, és mikor szóba került, hogy jelentkezünk a válogatásra, felvettem a srácoknak, ez a dal lenne a megfelelő. Gábor megírta a szöveget, aztán már csak a hangszerelés volt hátra. Ez egy sima Compact Disco-s munkamenet. Mivel eddig könnyedebb hangvételű szövegeink voltak, szeretnénk volna egy olyan dalt, amelynek a mondanivalója komolyabb, és sajnos egyre aktuálisabb is.

» Sound of our hearts című dalotokhoz készült videoklip március 18-án debütált. Milyen visszajelzéseket kaptatok ezzel kapcsolatban a rajongóktól?

» Ez fura helyzet. Amikor először feltettük a Youtube-ra a klipet, az emberek 80 százaléka szerette, 10 százaléka nem annyira, nekik jobban tetszett a nem hivatalos verzió. A másik 10 százalék nem tudta összekapcsolni a klipet a dallal. A nem hivatalos klip: globális, körbeöleli a világot. A hi-

vatalos verzió emberközelibb, ezért lehet, hogy kisebbet üt, de már eljutottunk arra a szintre, hogy ezt a verziót is megszerettük. Ami számomra különleges: a legjobb barátom, Gémes Antos a főszereplője. Célunk, hogy minél több emberhez eljusson a zenénk és az az üzenet, amelyet a dal hordoz. Így talán zeneileg Magyarország felé sodorjuk a tekinteteket, a füleket, mert köztudomású, hogy hazánkban nagyon sok jó zene van.

» Mikor határoztátok el, hogy szeretnétek ezen a versenyen részt venni? Milyen cél vezérelt titeket?

» Tavaly is szeretnénk volna részt venni a versenyen, de akkor már eldőlt, hogy Wolf Kati képviseli hazánkat. Amint ősszel megkaptuk az információt, hogy lehet jelentkezni egy dallal a válogatásra, nem volt kérdés, hogy megpróbáljuk. Felvettem, hogy induljunk a Sound of our hearts című dalunkkal, mert úgy éreztem, ez tökéletes lenne.

Mindnyájunknak tetszett az ötlet... de innentől már ismeritek a dalunk történetét. Meg akartuk méretetni magunkat. Ez, hála a jó Istennek, jól sikerült. Amikor elindultunk, nem titkoltuk: külföldre is szeretnénk eljutni. Igaz, eddig is voltak külföldi megjelenéseink, neves dj-k is feldolgozták a dalainkat, megtisztelő módon, de mégsem zenekarként jelentünk ott meg.

» Mai szemmel megérte belevágni?

» Mindenképpen. Ez jó ugródeszka nekünk. Már most látszik, jó úton halad a zenekar külföld felé is. Büszkén mondhatom: még az Eurovíziós Dalfesztivál el sem kezdődött, már 13 országgal írtunk alá lemezszerződést. Először a Sound of our hearts fog kislemez formájában megjelenni. Az eddig megjelent két nagylemezünk-ből pedig készítettünk egyet, amelyen a legjobb dalok találhatóak. Ez lesz az első nemzetközi lemezünk.

» Több neves zenész kérte, készítsétek el dalaik remix változatát, és sok rajongó is van. Mit gondolsz, minek köszönhető, hogy ennyire népszerűek vagytok? További terveitek?

» Valószínűleg azért, mert nagyon sok zenei tapasztalatunk van, ráadásul átöleljük a '80-as, '90-es évek hangzásvilágát, és egy mostani hangzásba helyezük bele mindezt. A másik oka pedig az lehet, hogy több generáció találja meg a zenénkben saját magát. Remélem: érzik, hogy amit csinálunk, szívvvel-lélekkel tesszük. Ez vonzó lehet az emberek számára. Az a lényeg, hogy szeretnek minket, folyamatosan bővül a „Compact család”.

Dolgozunk, és ugyanazon az úton megyünk tovább, amelyiken eddig is. Mielőtt kiderült, hogy mi képviseljük Magyarországot az Eurovíziós Dalfesztiválon, már akkor is sok fellépésünk volt, de azóta még többet koncertezünk. Terveink között szerepel, hogy egyre többször lépünk fel külföldön, és dalaink üzenete sok emberhez eljusson. A Compact Disco fő célja, hogy a magyar emberek büszké legyenek ránk.

Kép és szöveg:
Kiss Regina,
Szabolcsi Gabriella

* A beszélgetés áprilisban készült. A Compact Disco május 22-én Bakuban, az Eurovíziós Dalfesztiválon Magyarország képviselőjeként a legjobbak közé került, lapzártánkkor értesültünk: bejutott a 26-i döntőbe.

Mindennap azt veszem észre, hogy az emberek többsége szomorúan, lehajtott fejjel sétál az utcán. Nem értem, hogy miért: nagy gondjaik volnának talán, vagy amiatt ilyenek, csak mert egyszerűen rossz napjuk van. Ez rejtély. De tegnap dél tájban egy nem mindennapi dologra lettem figyelmes: egy idős bácsika dalra fakadt, és épp olyan hangosan,

hogy mikor melléje értem, tisztán hallottam, mit énekelt. Mikor ránéztem, s ő is rám, olyan boldogan mosolygott, hogy látszott: a dal szívből jön, és nincs oka semmiféle panaszra, ezért dalával mindenkit felvidít. Lehet, hogy a búskomor emberek mind afféle félnótás-

A dal ereje

nak nézték volna őt, de számomra az ő személye rokonszenves volt, és ennek a bácsinak sikerült egy csepp derűs életérzést vinni a tegnapomba. Úgy gondolom, ha mindennap kedvünk-re kiénekelnénk a minket nyomasztó

dolgokat, az akadályokat is könnyebben vennénk. Azt az egyet sajnálom, hogy nem látok sokat az ilyen boldog emberekből, hiszen ha megmutatnák magukat, egy idő múlva a turistáknak is változhatna az a vélekedésük, mely szerint „a magyarok borúlátók”.

Fodor Orsolya

„Otthonná vált” ketrecek

A Vekeri-tó közelében lévő Állatmenhelyen jártam, ahol mindent megtudtam a szervezet munkájáról. Egy kedves hölgy fogadott a kapuban. Az Együtt Az Állatokért Alapítvány elnöke, *Kulcsár Sándorné Katalin* szívesen válaszolt néhány kérdésemre és vezetett körbe a telepen. Tekintetéből sugárzik az elszántság, a kitartás és a kedvesség. A kutyák hangos ugatással fogadtak, de ahogy azt a gondozók megjósolták, hamar hozzászoktak a jelenlétemhez, és feszült várakozás lett úrrá rajtuk. Igen, alig várták, hogy elinduljak egyenesen feléjük.

Feltűnt a menhely zsúfoltsága. Gyorsan rá is akartam kérdezni, vajon hány eb él ezen a területen, de a hölgy, mintha megsejtette volna szándékom, rákezdett: „2004-ben hoztam létre ezt az állatvédelmi civilszervezetet, de csak mostanra értük el, hogy meg tudjuk vásárolni ezt a telephelyet. Itt jelenleg csak kutyák vannak, macskákat nem tudunk kihozni, őket átmeneti örökbefogadónál szoktuk elhelyezni. A menhely ideálisan mintegy nyolcvan állatot tud befogadni. Most mégis több mint kétszáz kutya él itt. Így most több állatot nem tudunk befogadni.”

Annyira elmerültem a beszélgetésben, hogy közben észre sem vettem, hogy lassú lépteinkkel elértük az első kenneleket. Idegenvezetőm arcára nyugalom és igazi mosoly ült, ekkor láttam biztosan: minden kutyát a sajátjaként szeret és csak a legjobbat adná mindegyiknek. A mosoly mögött mégis ott volt az a szomorúság, melyet nehezen lehetett volna leplezni. A rácson kidugott tapancsok és orrok képe szinte tükröződött sötétbarna szemében. Megfordultam és láttam: az ől összes lakója, a rácsl előtt sorakozva csahol és ugrál. Talán bármit megtettek volna egy kedves szóért vagy egy simogatásért.

Ahogy odanyújtottam a kezem, hirtelen káosz lett, szó szerint versengtek a figyelmemért. De nem időzhettem sokáig, hisz az volt a tervem, hogy a kennelek alkotta sorokat végigjárva ismerem meg a menhely és az állatok történetét.

200 kutya, 80 helyen – ez elborzasztó adat, de még mindig jobb egy zsúfolt ketrecben, mint éhen kóborolni az utcán, vagy egy kegyetlen gazdit szol-

gálni. A létszámstop miatt kell, mert a zsúfoltság nem tesz jót a kutyák idegrendszerének. Elnézve a ketrecek, a rácson felsorakozott kutyákat, az járt az eszemben: vajon milyen lehet, ha valakinek ekkora az élettere. Megtudtam, az alapítvány nemrégiben nyert egy uniós pályázatot, aminek hála egy új, sokkal nagyobb területre költözhet a menhely.

Közben azért látom, és nem tudom szó nélkül hagyni, hogy a ketrecek között sétálva egy kutya „kilóg” a sorból: a többiektől eltérően magányosan, visszahúzódóan, csak a kennel távolabbi sarkából figyel merre haladunk. Később megtudtam: Bundihoz volt szerencsém, aki egy súlyosan bántalmazott kutya. Mikor rátaláltak egy acélsodrony volt a nyakában, mely mély sebeket ejtett az állaton. Mostanra viszont már a nyakörvet is engedni feltenni, így minden nap kimehet sétálni a menhely előtti hatalmas területre.

Mégis mi vehet rá egy embert, hogy bántsa a leghűségesebb társát, barátját? Az ember sokszor tárgyként tekint az állatokra és bele sem gondol, mekkora fájdalmat érez az a kiszolgáltatott jószág, aki hűségesen hazavárja nap, mint nap. Ugyanakkor rájöttem, hogy rossz kérdést tettem fel. Hiszen sajnós, ami megtörtént, az megtörtént. Viszont mit lehetne tenni azért, hogy ilyen ne fordulhasson elő máskor? A szívbemarkoló esetek újra és újra előfordulnak, hiába hangzik el egy lehetséges megoldás.

Talán a legegyszerűbb, egyben leghatásosabb módszer az lenne, ha már az iskolákban, óvodákban elkezdenék az állatbarát nevelést. Hiszen egy gyermek sem születik úgy, hogy nem szereti az állatokat. Minden csak a neveltetésen

múlik. A tervek szerint a pályázaton nyert új menhelyen lesz egy külön tanyterem is, ahol iskolás csoportokat tudnak fogadni, addig pedig ők járnak az óvodákat, iskolákat, a felelős állattartásról beszélnek. Így a gyerekek testközelből láthatják, mennyire hálás feladat a kutyatartás. Szeretetért cserébe szeretetet kapnak, ami hatalmas felelősséggel is jár.

Megtudtam: nem minden kutyának ilyen szörnyű a sorsa és van, aki itt találja meg álmai gazdiját.

Közben a menhely összes lakója engem figyelt, mintha tudták volna: számukra nem kell, hogy ez legyen a végállomás, és aki kilátogat, az potenciális gazdi lehet. Így követték végig tekintetükkel, ahogy közöttük sétálok.

Kifelé menet kölyökkutyákra lettem figyelmes. Egy hatalmas, kibélelt faládban voltak. Szomorú volt, hogy csupán néhány hetesen sorsukra hagyták őket. Ekkor az alapítvány elnöke elmesélte: szerencsére a kiskutyák nagyon hamar

gazdira találnak, ahogy sokan mások is. Más állatok számára pedig visszatérő állomás, otthon az alapítvány zsúfolt telepe. Sok olyan eset van, amikor az örökbefogadás után visszahozzák a kutyát, mondván: sokat ugat vagy éppen ellenkezőleg, nem ugat. Elszomorító, hogy miután feltételezhetően kialakul egyfajta kötődés, kapocs, a kutya azt hiszi: végre új, immár végleges otthonra lelt, a szeretett gazdi mégis hamar visszaviszi a régi ketrecbe, ahol kezdődik előlről a várakozás. Pedig a menhely nyújtotta kennel csak egy állomás, lehetőség kellene, hogy legyen számukra egy jobb életre. Egy hely, ahol segítenek nekik „újraszocializálódni”.

Az alapítványban több aktivista is dolgozik, de mindig várják a lelkes, állatbarát fiatalok jelentkezését. Aki nem tud még ideiglenesen sem örökre fogadni, annak is lehet feladata. Aki már annyival hozzá tud járulni az alapítvány munkájához, hogy kimegy, és megsétáltat néhány kutyát, már óriási segítség a gondozóknak. S mindig jól jön néhány jó falat, táp. Az újságpapír, a pokrócok, a játékok, a legkisebb dolog is segítség. Az emberek el sem tudják képzelni, milyen apróságokkal is hozzá tudnak járulni a menhely munkájához. Aki pedig kóbor állatot talál vagy állatkínzásról értesül, az hívja fel az alapítványt (telefonszám a honlapjukon). Az Együtt Az Állatokért Alapítvány várja a segítséget, a menhely lakói pedig a szerető gazdikat.

Erdei Krisztina

Nyitva tartás:

hétfőtől péntekig: 8-tól 13 óráig, szombaton és vasárnap: 8-tól 13 óráig.
Sétáltatni minden nap 8-12 óráig lehet.

Telefonszámok, web-cím:

www.debrecen.zug.hu

Állatotthon, kutyavonal: (Lakatos Erika) 06-20/402-43-62
Állatmentés (kutya, cicá): (Lékáné Lakatos Krisztina) 06-20/402-43-03
Cicavonal (örökbe fogadás): (Kovács Katalin) 06-20/928-29-00
Bejelentés: (Kulcsárné Kati) 06-20/402-43-01
Egyéb: (Borsi-Lieber Kata) 06-20/402-43-61

Jövőre is lesz ELÁN

Az egyetem másodéves intézményi kommunikátor szakos csoportja „A PR-tevékenység gyakorlata” órán kapta a feladatot: szervezzünk rendezvényt az egyetem hallgatóinak. Úgy döntöttünk, az árva kutyusokon segítünk: megszerveztük az ELÁN (Egy Lépés az Állatokért Nap)

programját. Két fő célt tűztünk ki: felhívjuk a figyelmet az önkéntességre, hogy szabadidőnkben mennyi hasznos dologra fordíthatunk energiát, s példát kívántunk mutatni arra: nulla költségvetéssel is lehet sikert elérni. Úgy érzem, ez sikerült. Gazdira talált három kutyus és egy cicus, további kettőre foglалás történt a helyszínen. A gyűjtés is nagyszerűen alakult: az Együtt az Állatokért Állatvédő Közhasznú

Egyesületnek 250 kg tápot, 40 kg rizst és száraztésztát, 35 db kutyakonzervet adhattunk át. Játékok, nyakörvek, újságpapír, gyógyászati segédeszközök gazdagították az adományt. A Kartács utcai Lovasakadémia Kht. lovasai használt lótakaróikat ajánlották fel. Csak a helyszínen 30 ezer forintnyi pénzadomány gyűlt össze. Úgy döntöttünk, ezentúl minden évben megszervezzük az ELÁN-t, az

Együtt az Állatokért Állatvédő Közhasznú Egyesület számára. Sőt, PR-tevékenységgel segítünk a menhelynek, így a továbbiakban is marad az ELÁN weboldala: www.facebook.com/egylepes.

Ha bármilyen kérdésed van vagy szeretnél segíteni, itt a lehetőség, keress bennünket bátran!

Nagy Dóra

További részletek: www.licum.hu

In memoriam Vértessy Sándor

Fiának tekintett, a legkisebbnek. Mikor kezdtem az újságírói pályát, őt még a rádióban hallgattam, a televízióban néztem. Sohasem gondoltam, hogy egyszer még közvetlen kollegák lehetünk/leszünk.

Évtizedek multán, amikor az isteni gondviselés is úgy akarta, nem nekem kellett illő tisztelettel megszólítanom Őt. Ő hívott fel, hogy elismerését fejezze ki egy általa jónak tartott riportom kapcsán. Utána – szinte halála napjáig – csöngött a telefonom, hogy elmondja véleményét. És soha nem tévedett! Figyelni kellett szavaira. Csaknem két évtizedes kapcsolatunk/barátságunk okán bátran kijelenthetem: szakmai és oktatói tudása ma is ott van minden előadásomban és gyakorlatomban, amit a jövő nemzedékének – a Ő útmutatásaival – adok. A Péterfia utcai épület 226-os szobájában az utolsó pillanatig leckéket vettem tőle. Magnótekerceket hallgattunk, videokazettákat néztünk – az Ő kedvenc műfajáról: a jó riportkészítés titkairól. Szigorlatoztattunk, államvizsgáztattunk – az Ő elnökleivel.

Segítő kérdései, feszültségoldó közvetései megnyugtatóan hatottak a hallgatókra. Csaknem másfél évtizedes debreceni pályafutása során majd' száz szakdolgozatnak volt témavezetője, illetve bírálója. Szerette a fiatalokat, ők pedig rajongtak érte. Tőle tanultam: a média művelőjének lenni: „gyötrelmesen szép mesterség”. Mert Ő volt az ember, aki beszélgetett. A mikrofonok és a kamerák előtt. Vele avattuk az intézmény elektronikus médiaműhelyeit. Ő volt az első interjúalany. Kendőzetlenül fogalmazott, szelíden intve az ifjúságot a sajtó elfogulatlan szolgáltatására.

A könyvespolcomról leemelve könnyes szemmel olvasom: *A szó elszállt?...* című utolsó kötetének dedikált példá-

nyát. „A szó elszállhat, ám a barátság SOHA!” És valóban, a majd' tízéves bejegyzés máig igaz! Amint Te, Sanyi, lektoráltad a „Televíziós Szakismeretek” című, azóta országosan oktatott tankönyvemet – örök hálával tartozom. Pedig de sokat javítottál bele, és éppen ettől lett jó! Közreműködésed nélkül aligha számítana ma a mesterség gyakorlóinak körében alapirodalomnak. Emlékszel? Hányszor kértelek, írd meg, vagy mondd tollba a hazai rádiózás és televíziózás korszakos történetét. Nem tetted, és ezért bocsásson meg a jó Isten, kissé morcos vagyok. Elvitted Magaddal az örök titkot. Amit nem tudhat senki más, csak Te! Azt és olyat tudtál, amit senki más. Olyan műsoraid voltak, amelyeket csak te tudtál készíteni. Miért hagytál így kétségek között bennünket?

„Ecce homo, Íme az ember” – mondogd egyik, a Bölcskei Gusztáv református püspökkel folytatott beszélgetésedben. Csakhogy utána a kimondhatatlanságról/leírhatatlanságról beszélsz. Értem én. A tisztesség biblikus jelenére utalsz. Nem idealizálsz, nem démonizálsz, egyszerűen Szabó Magdát citárod: „az ember felé forduljunk”.

Vértessy Sándor a Magyar Újságíró-szövetség Rózsa Ferenc-díjas újságírója, a MÚOSZ Aranytoll elismerésben részesült újságírója, a Magyar Televízió örökös tagja, pótolhatatlan úrt hagyott halálával maga után. Műsorvezető, riporter, szerkesztő, és rendező pozíciókban csaknem hat évtizedet szentelt a sajtó szolgálatának. Ebből pedig nekünk a Debreceni Református Hittudományi Egyetemnek, korábban a Kölcsey-főiskola Kommunikáció- és Médiatudományi Intézetének mint címzetes főiskolai tanár. Köszönet érte, Sanyi Bácsi!

Mint egykori kollegád/barátod, hálás szívvel gondolunk Rád, és nem feledjük, amit idehóztál Magaddal. Igazi – mai szóhasználattal éve – médiaarc voltál. Mindannyian azon leszünk, ne vesszen el emléked, óráinkra bevisszük magunkkal. Ahogy utolsó könyved alcímében írod: a Te szakmaiságod/hivatásod/mesterséged: „egy makacsság története”.

Kívánom, legyünk valamennyien „makacs” tollforgatók, hogy az általad nagyra becsült EMBER – amint írod – méltóságában, szenvedélyesen beleszeressen az országba, a nemzetbe, nem utolsósorban azokba, akik élnek, lakják a Te és a mindannyiunk által szeretett hazánkat itt, a Kárpát-medencében. Nyugodjál örök békében!

Dr. Nagy Zoltán

Református szertartás szerint, május 31-én Budapesten, a Farkasréti temetőben helyezték örök nyugalomra Vértessy Sándor hamvait.

Fátyol Zoltán

Mi növeszti a fát?

Mi növeszti a fát,
mi húzza törzsét,
zöldjét ég felé?
Mint a dárdát
hajítja fel a föld,
és repülnek a nyárfák
folyton, mióta
magvuk kétfelé vált,
és mindig etalálják
a fényt, nem sebezve,
de reszketve válva
egyre, mint egyetlen
bálványt az égi üreg
falára szegezve.

Még egyszer

Forogjon ez a nagy ég fölötted
emlői itassák tiszta szádát
de kutamat ne gyűrűzd mégse folyton

Vadrózsáim ujján gyűrű a virág
ez az ég kéri gyümölcsük
vörös rögeit a hajdani méznek

Kihültek lábnyomaink is
megkövültek egyre távolodva
most még egyszer utánuk nézek.

Ki mindig köztünk él...

Hétköznapi hősiesség – ez a címe a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával megvalósult kötetnek, mely a 2010-es, országos Szabó Magda Esszéíró-pályázat írásait fűzte egy csokorba. A kiadvány a pályázaton résztvevő fiatalok írásain kívül Turcsányi Béla festőművész és Juha Richárd szobrászművész munkáiról készült reprodukciókat is tartalmaz gazdag képi illusztrációként. Az igényes, szép kivitelű antológia dr. Szurmainé Silkó Mária, a Szabó Magda Alapítvány kuratórium elnöke szerkesztésében, dr. Vitéz Ferenc, az Alapítvány kuratóriumi tagjának lektorálásában és előkészítésében, a Rózsabimbó Alapítvány (Budapest) kiadásában jelent meg. „A középiskolások szervezési képességük saját életükbe is az író alkotásainak gondolatait, az üzenet eljutott hozzájuk, beépült, illetve jó úton vannak afelé, hogy beépüljön személyiségükbe.” – írja Arany Lajos művészeti író, az esszéíró-pályázat zsűrijének tagja a könyvben, összegezve a kezdeményezés illetve a középiskolás pályázók sikeres munkáját. Szabó Magda írói munkásságát nehéz röviden összefoglalni, mint ahogy nem könnyű feladat az sem, hogy

Munkában a zsűri a debreceni Méliusz-központban: Kabdebó Lóránt irodalomtörténész, Arany Lajos művészeti író, Vitéz Ferenc író, művészeti kritikus, Szurmainé Silkó Mária kuratóriumi elnök.

pár mondatban összegezzük a 35 írást tartalmazó antológia erényeit. Ha a kiadvány által sikerül még inkább megszerettetni az olvasókkal az irodalmat, a kultúrát és a művészetet, már el is érte oktató-nevelő célját. Egy pályázat mindig emlékeztet bennünket arra: a lélekben és műveikben örökké köztünk élő emberek emlékét őrizni és ápolni kell és érdemes. A fiatal korosztály

pedig bebizonyította: életkoruk ellenére tudnak és akarnak is közölni gondolatokat és véleményeket a világról, s büszkén kiáltják – s írják –, hogy rájuk is oda kell figyelniük. Hétköznapi hősök ők, mint ahogy Szabó Magda regényeinek szereplői is. Köztünk s értünk élnek. S mi értük...

Harmati Edina

Horthy tanulóéveinek emlékére

A Debreceni Református Kollégium udvarán dr. Bölskei Gusztáv tiszántúli püspök, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkes elnöke leplezte le a Horthy Miklós-emléktáblát. Az avatóünnepséget a május 19–20. között szervezett kollégiumi diáktalálkozón rendezték.

„Ennek az iskolának volt növendéke / 1876–1878 / Vitéz Nagybányai Horthy Miklós / Magyarország kormányzója / A Kollégiumi Diákszövetség fővédnöke / Hódolata jeléül a Diákszövetség.” – Ez szerepelt az 1938-ban elhelyezett emléktáblán, mely 1947-ben tűnt el a Kollégium faláról. Most, 2012-ben a Kollégiumi Baráti Kör állította vissza a gránittáblát, mely a Kollégium „A” épületének felújítási munkálatai során az elmúlt évben az egyik múzeumi raktár mélyéről váratlanul előkerült – hangzott el dr. Győri Jánosnak, a Kollégiumi Baráti Kör elnökének – szombat délután a Kollégium dísztermében tartott – előadásában, amely a Kollégiumi Diákszövetség tevékenységét és Horthy Miklós kollégiumi emléktáblájának történetét elevenítette fel.

Dr. Győri János az emléktábla-avatás előtt tartott referendumában hangsúlyozta: „Az emléktábla visszaállításával egyttal érzelmi és erkölcsi elégtételt is kívánunk nyújtani a Kollégium öregdiákjai lassan legidősebb nemzedékének”, valamint kiemelte, hogy „az emléktábla magának az egykori Kollégiumi Diákszövetségnek is egyetlen ránk maradt tárgyi emléke, amelynek – mint láttuk – a Kollégium nemes hagyományai jegyében legfőbb célja nem a politika szolgálata, hanem a szegény sorsú és tehetséges kollégiumi diákok támogatása, az egyes diáknemzedékek közötti párbeszéd erősítése és s kollégiumtörténet szellemi és tárgyi emlékeinek megőrzése volt. A Debreceni Református Kollégium mai Baráti Köre is készséggel vállalja elődintézménye egykori célkitűzéseit.”

Dr. Győri János beszéde teljes terjedelemben olvasható a baráti kör honlapján: www.kbk.drhe.hu

Harmati Edina

Ozsváth Sándor képriportja

„Csak a Loki! Érted élek én...”

Az elmúlt években nagyon sokan bírálták a csapatok szurkolótáborait, mondhatni, határozottan kedvetlenül sajtót kapott ez a közösség.

Én viszont kíváncsi voltam a másik oldal véleményére is. A piros–fehér szurkolótáborról Pethe Tamással beszélgettem, aki a Loki Szurkolói Egyesület elnöke és a csapat egyik vezérszurkolója. 1991 óta rendszeresen jár meccsre, '94-ben pedig a Szívtiprók Ultras nevű szurkolói csoport megalakítói között volt. Most nyíltan beszélt a foci és a drukker helyzetéről.

Középiskolában kezdődött a futball és a kézilabda iránti szenvedélye, azóta is állandó szereplője a lelátó életének.

A beszélgetés közben hamar kiderült, sok jó tulajdonság, érdem marad rejtve az emberek elől, ha a szurkolókról van szó. Debrecennek nemcsak a futballcsapata kivétele, a szurkolótábor is.

A „kemény mag” – legyünk őszinték – gyakran zord külsejű fiataljai közül sokan rendszeres véradók, többször szerveztek már adománygyűjtést, vagy árvíz idején, aki teheti, segít; ha más nem, homokzsákokat pakol a veszélyeztetett területeken. Szabadidejükben közös szenvedélyüknek hódolnak, a focinak és a kézilabdának. E csapatok buzdításában lelik örömüket:

*„Debrecen, mi itt vagyunk,
érted élünk és halunk
győz az ellenség felett
a civissereg.
Győzni fog a csapatunk,
mert mindig itt vagyunk,
és értetek szurkolunk!”*

A szurkolás náluk nemcsak hobbi, munka vagy iskola utáni szórakozás, hanem életforma is egyben.

Miben nyilvánul ez meg? – Én is ezt kérdeztem interjúalanyomtól, akin tagadhatatlanul látszódott az elhivatottság.

– Ez önköltséges szenvedély – kezdi. – Igen nagy összegekbe kerül a mérkőzések látogatása. A belépőjegyeken kívül az idegenben játszott meccsre általában magunk szervezzük meg az utat; ez szintén sokba kerül. Magunk szervezzük be a drapériákat, s szabadidőnkben festjük meg azokat. Az összecsapásokon a részvételünk a csapatnak is segít. A játékosoknak sokszor ad erőt egy jó szur-

kolótábor, amelynek tagjai a viszontagságos időjárásban is a lelátón buzdítanak – foglalja össze a lényegét. Ők nemcsak hétvégenként találkoznak, hanem a lehető legtöbb időt töltik együtt. Igazi, összeszokott csapatról beszélhetünk, akik kiállnak egymásért és a csapatért.

Aki a szurkolást választja szenvedélyének, annak a saját csapata lesz a legjobb. Így van ez velünk is. Számunkra mindig a DVSC lesz a legjobb, még ha véletlenül egy-egy meccset el is bukunk – fűzi hozzá.

Egy ilyen gárda számára elmaradhatatlan egy törzshely, egy „titkos klub”, ami nem is olyan titkos, de mindenképp csak az övék. A Monti ezredes utcában helyet kapott klubhelyiséget más szurkolótáborok is megirigyelnék. A LOSZ (Loki-szurkolók Egyesülete) a várossal összefogva hozta helyre az említett helyiséget (a Valcer Táncstúdió alatti terem ez). Az önkormányzattól kapták meg, hogy saját igényeik szerint alakíthassanak ki maguknak egy olyan igényes „központot”, amely mára már sokkal többet jelent, mint egyszerű klubot: – Évekkel ezelőtt vettük birtokunkba a helyet, ami finoman szólva, minősíthetetlen állapotban volt. Az ajtó fel volt feszítve, bent sokszor hajléktalanok éjszakáztak. Szép lassan, saját pénzből, saját tudásunk szerint felújítottuk azt. Volt olyan szurkoló, aki anyagilag nem tudta támogatni az újjáépítést, de értett a fugázáshoz vagy a festéshez. Ők azzal segítettek, hogy ingyen festettek, fugáztak. De büszkén mondhatom, bútort egyet sem kellett vásárolni: a jó állapotú asztalokat, székeket, foteleket olyan szórakozóhelyekről kaptuk, ahol a tulaj szintén lokista, ezzel támogatta a szurkolók munkáját. Sok-

szor ugyanígy jutottunk csempéhez vagy faanyaghoz. Sokan segítettek a megvalósításban, mondhatni ez városi összefogás volt – állapítja meg Tamás.

Így dobog tehát az a bizonyos Loki-szív. Annak, aki még nem járt a szurkolói klubban, elárulom: van külön edzőterem, darts, biliárd, pingpong, és nagyképernyős tévé garantálja a kikapcsolódást. Azok a vidéki srácok, akik nem tudnak hazamenni egy-egy idegenben játszott mérkőzés után, akár ott is aludhatnak, így reggel kipihenten térhetnek haza.

Debrecenben mindenki szereti a focit, többen támogatják a szurkolókat is. De sokan az ellenkező véleményen vannak. Vajon valóban a szurkolói mentalitás és viselkedés következménye, hogy jóval kevesebben mennek ki a meccsre? Több szakember állítja: nagyon sok családot tart vissza a „B-közép” jelenléte. Ezzel abszolút nem értenek egyet a szurkolók, akik szerint nélkülük még rosszabb lenne a helyzet.

– Nos, korántsem olyan rossz a helyzet, mint ahogy az elmúlt években beállították – folytatja Tamás. – Nem tagadom, vannak renitens szurkolók, előfordulnak verekedések, de ezek nem számottevők. Az utóbbi években mégis ezt emelték ki a szurkolókkal kapcsolatban. Annyira próbáltak minket eltüntetni a lelátókról, hogy közben eszükbe sem jutott egyeztetni, beszélni velünk az igazi problémákról – mondja keserűen.

Így valósult meg több olyan szabályozás, melynek nem sok értelmét látják. Tiltják a stadionban a görögtűzet, a látványos füstöket is. A drapikat pedig egytől egyig le kell pecsételni, hogy bevihessék a stadionba. Egy Debrecen-címeres zászló

is külön engedélyezést igényel, különben nem lehet lobogtatni.

Amíg a drukker szabályozásáról folyt a vita, addig figyelmen kívül maradtak a mindenki által kifogásolt körülmények.

Mi tehát a probléma? A szurkolók vagy a kinti feltételek, a helyszín színvonala? Ez a kérdés nincs eldöntve, ám ha az ígéreteknek hinni lehet, néhány év múlva, az új stadion átadásával az egyik probléma megoldódik. Ami biztos: a DVSC évek óta tartó jó teljesítménye sem segít, így a lelátók gyakran erősen foghíjasan fogadják a játékosokat.

Probléma a média fals tájékoztatása, melynek következményeit a különböző szurkolói csapatok szenvedik el. Köztük a DVSC tábora is, amely országsszerte ismert fair play stílusáról és arról, hogy szívükön viselik, nem csak a Loki, a város, hanem az ország sorsát is. Innen indult az a kezdeményezés is, melynek köszönhetően összefogtak hazánk szurkolói és felemelték hangjukat a sorozatos igazságtalanságok ellen.

A feljük irányuló ellenszenv, előítélet ellen küzdő közösség a mai napig nehezményezi és viseli a következményeit a média által felállított torz tükörnek. – Többször előfordult, hogy olyan hírek jelentek meg, melyek hazai futballmérkőzéseken kitört brutális verekedésekről, rendbontásokról számoltak be, ugyanakkor a narráció alatt külföldi, argentin meccseken történt eseményekről vannak bevágva a képsorok. Több olyan beszélgetős magazinműsor kapott helyet a média palettáján, mely ennek a témának szentelte a műsoridőt. Felvonultattak pszichológusokat, rendőröket, biztonsági cégek képviselőit, akár még klubtulajokat is, de nem tudok olyan esetről, hogy vendégként szerepelt volna akár csak egy szurkoló is. Hiteles tájékoztatásról beszélünk, ám jelen esetben csak a történet főszereplői, mi nem kapunk lehetőséget arra, hogy elmondjuk, ez sokkal sokoldalúbb, szerethetőbb társaság annál, mint ahogy be van állítva – fejezi be gondolatait a vezérszurkoló.

A közvélemény egy része rossz szemmel tekint minden szurkolóra. Az is előfordult már, hogy egy lány gázsprayvel ment randevúra, csak mert a fiatalember, aki elhívta, szurkoló. Egészen biztos, hogy ennyire nem rossz a helyzet.

Aki nem hiszi, járjon utána!

Erdei Krisztina

Debreceni Főnix. Református ifjúsági lap. Kiadja a **Debreceni Református Hittudományi Egyetem (DRHE)**

Felelős kiadó: *Dr. Fekete Károly*, a DRHE rektora * A kiadó székhelye: Debrecen, Kálvin tér 16. Tel.: (52) 516-820

Szerkesztőség: 4026 Debrecen, Péterfia u. 1–7., T/5. Tel.: (52) 518-500/18621, 18558 * E-mail: fonix@kfrtkf.hu

NMHH-nyilvántartási szám: IO/4152-2/2012

Főszerkesztő: *Arany Lajos* * Szerkesztők: *Harmati Edina, Piskóty Teréz* * Tervezőszerkesztő: *Turzai Nóra*

Tördelők: *Bodnár Zsolt, Szatmári Dániel* * Fotós: *Egresi László* * Integrált médiafelületünk: www.licium.hu

Készült a Litográfia Nyomdában, Debrecenben – felelős vezető: *Vécsi Tibor* HU ISSN 1787-7652